

מ'נבן

בה כסלו תש"ו
א' חנוכה

30—XI—1945

5 (50)

שנה ששית

*

דו-שבועון

בטאון מרכז ההסתדרות

הציונית האחדה

של

שארית הפליטה

בגרמניה

יהנהנה הראשית

של

"נוער חלוצי מאוחד"

("נחם")

עוד לא אבדה תקותנו!

חנוכה התש"ו

זה נחל בלי כל בעלי ברית, בלי תנאים אסטרטגיים מובה-
רים, אלא מתוך קנאות, עקשנות ורצון. לא הכריע הכוח
הפיסי והכסותי, אלא האיות. ולא חנם נאמר: „גם גדול
היה שם“.

גם למלחמתנו יש פנים שונות. בראש וראשונה היא-
קוד פוליטית לעצמאות, מלחמה תרבותית לשם קיום יהדותנו
ומלחמה סוציאלית-תרבותית לקראת הרנגרציה והפרודוקטי-
ביוציה של חיי אומתנו אחרי אלפים שנות גלות. גם לפנינו
הרוחק היא הדרך וגם אנו נאבקים במאבק עם עולם אכזר,
המתנקש בקיומנו והרוצה בשמדתו הלאומי. לפנינו ואחורינו
אבני-נגף מרובים, ובחזיתנו הפנימית המטמעה וההתבוללות,
האמנסיפציה הבורגנית בפחות ו„נאולת העמים“ וכו'. ועל
אף כל אלה, ועל אף בדירותנו בעולם מלא השונאים והמת-
נגדים, את מלחמתנו זו נמשיך.

רבות ושונות דרכי היאבקותנו זו; אך דבר אחד למדנו
ברור בחנוכה התש"ו, דבר שהערכים והאנגלים הבינו זה
מכבר, ועובדה אחת חשלה ואחרת אותנו ערב חנוכה התש"ו.
נוכחנו פעם נוספת, כי היאבקותנו לעצמאות תוכרע תוך
היאבקות לפתיחת שערי ארץ ישראל. הערכים והאנגלים
הבינו ברור, כי העליה והמשך „מפעל ובנין“ במסדרים שלפני
המלחמה הנוכחית יביאו במשך זמן קצר בין כך ובין כך
להתגשמות העצמאות העברית בצורה מדינית זו או אחרת
(דבר, שלדאבוננו, עדין לא מובן לכל אחד ואחד מתוכנו).
ומתוך כך לכדה הצהרת בוויין את ה„מכסימליסטים“ ואת
ה„מינימליסטים“ בתוכנו והצילה את „שלמות לוחמי הרעיון
הציוני“.

חג חנוכה ראשון זה אחרי השחרור מוצא אותנו
בהיאבקות גורלית להגשמת הציונות ולהמשך הקיום של עם
ישראל. ובחג חנוכה זה הגנו קוראים פעם נוספת לאיחוד
כל הכוחות הקונסטרקטיביים בשעת הכרעה זו.

נאור נא את כל כוחותינו ונקוד, שכפי שמלחמת יהו-
דה המכבי הוכתרה בנצחון, וכפי שתוצאת מלחמתו היתה
הקומת יהודה עצמאית משוחררת, כן תגמר גם מלחמתנו
בהקמת המולדת העצמאית והמדינה העברית בארץ-ישראל.

ע"י

חג החנוכה התש"ו — חג החנוכה הראשון לצאתנו
מהשעבוד הגרמני, משנצלה שארית פליטת עלובה מכנפי
השעבוד של אירופה הפשיסטית. ואם בשעת שהרכנו את
ראשינו תחת עול השמד הפיסי והרוחני, שימש לנו חג הה-
נוכה מקור לא אכזב לאמונה בנצח קיום עם ישראל והגביר
בקרבנו את אהדת העו וואומץ-הרוח להמשיך במלחמה על
אף היותנו מיעוט דל, הרי על אחת כמה וכמה צריכים אנו
לחשל את שורותינו בחג החנוכה, ראשון זה לאחר ה„נאולה“.

תקופת המכבים מורה לנו, שלא היטלר היה ראשון,
שקם להשמיד את אומתנו. ורברו ימי מלחמות החשמונאים
הזוכות לנו ברור, שלא היה הבדל יסודי בין אנטיסמיסם אפיפנס
ואדולף היטלר. לא אחת בדברי ימי עמנו קמו משחיתים
להכריז גזרות-שמד, ולא אחת התנגשנו בנחשול איבה ענקי
שכות ורצון לשמד רוחנו וגופנו. האנטישמיות, שהגיעה לשיא
התפתחותה בימי השלטון הנצי, גם היא שרשיה נעוצים
באותם הגורמים להתנגשות הסטורית רבת גורל של ימי
המכבים, אלא שלשמד הדתי והלאומי נוספה גם החכרתה
הפיסית, שהגיעה לשיאה ברצח המאורגן לפי שיטת מדעית
לכל פרטיה.

המלחמה, שנבחרנו המכבים נלחמו, היתה רבת-גוונים.
זו היתה מלחמה פוליטית, מלחמה תרבותית, מלחמה דתית
גם מלחמה סוציאלית-תרבותית. מלחמה פוליטית עבור
שחרור יהודה, עבור חרוש המדינה העברית, עבור עצמאות
יהודה. מלחמה תרבותית עבור יחוד תרבות ישראל בעולם,
מלחמה נגד השמד. מלחמה דתית לדת האומה המתהווה חלק
מעם מוחותו הלאומית של עם ישראל.

המכבים נצחו לרוחב כל החזית. גדול היה מחנה
האויבים מבהין ומכפנים. רב מדיהם השתער על מתי-המספר,
שהציון בפסנת הרי יהודה את גם המרד. אך העם הבין
את יחודו בעולם, לא סמך על כחות החוץ, התמצא באפן
נכון והבין את גודל הסכנה הכרוכה בהתיונות. הוא הבין,
שאחרי מאה שנים של התבוללות „בסבר פנים ופות“ נכנס
לתקופה מכריעה עבור קיומו.

הכרזה מלחמת היאבקות על קיומו של עם ישראל.
וקול המורדים קרא לנוער ברחבי הארץ. עשרות ומאות הפכו
לאלפים ורבבות. העם כולו מרד. כולו נלחם ונצח! נצחון

הגם אתה ברוטום!

נתתם לכולם את המליונים והמכונות שבנו? וכי לא הויתם מראש, שאירופה זקוקה לנו? ... ומענין מיהו זה המדבר מתוך גרוגה של ממשלת אנגליה ומציע לך, שיקים את קברו ויבחר לו מיתה יפה, לאחר שנצל בדרך גם, כי רק הנס עמד לנו. לא בנללנו נחפזתם לסיים את המלחמה, ולו היתה המלחמה נמשכת עוד חודשים מספר, היינו נספים. במה לא הייתם מצטערים על כך, אבל מכיון שנצלנו לא נאבד את עצמנו לדעת. לא נהגר לארצות אחרות, כפי שמציע המה נוסטר. לא נדוד מנלות לגלות. ולאילו ארצות הוא מכון, לאנגליה? לזו במה לא, כי אנגליה לא נותנת להתאזרח אפילו לפליטי גרמניה, לבחורים צעירים שנתניסו בצבאה ויצאו לחיות. ויאל נא, כבוד המיניסטר, להודיע, מי היא הארץ, שמשתוקקת להגירת הסוגים יהודית? אנו זוכרים עוד יפה את מעשה אויון. בה דפקתם, אביוני הרחמים והיושר, על דלתי זרים, שיפתחו לנו וכל אחד סגר שעריה. הוא. אולי עלינו להגר לקאירא, או להאחו בטרפוליס, ששמה יהודים נרצחים גם כיום? ומאים המיניסטר, ואף קים תיכף את אויון, כי שום כפיה בכות לא תועיל לפתרון הבעיה. באם אנו מניבים בכל האמצעים, הרי לחיות אנו רוצים ומאמיני בודק אדם באמצעים לכשנבאים עליו להרגו? אבל אתם למה אתם נלחמים?

רבים עמדו על דמנו, אבל שרמנו בכנף אנגליה יהא, זו הפתעה לנו. אבל מאידך ניסא זה משמש לנו ראיה נוספת, כי הדרך האחת המובילה אלו פתרון בעית קיומנו — היא מדינה עברית. מאד סמפוטמטיים לנו הם הסבריו של המיניסטר לעניני חוץ מר בויון. כמה מן הפרקים המסופה ו, לועג לרש"י יש בכל דבריו. ודעו לכם, שזהו שליח ממשלת פועלים, לוחמי מלחמת היושר. לפתע פתאום הוא בא ומכריז, כי למדינה עברית לא התחייבה אנגליה אפילו בהצהרת בלפור. היא התחייבה רק לבנות בית-לאומי, ומה זה בית-לאומי לפי תפיסתו של מר בויון? נניח, שזה בית בלי קולוניות גדולות ועשירות. נניח, שזה בית בעל שטח מצומצם, שאינו ביחס ישר לגודל הפונה של האומה, אבל במה און זו זרת אדמה או שטח בתוך המונים, שהם אינם אדיבים יותר מאנגליה נופא. ואם על אדיבותה של אנגליה אפשר לסמוך, על אדיבותם של אחינו בני ישמעאל על אחת כמה וכמה. בית-פירוש במחוק. כל עוד נהיה מעוט בארץ, לא יהיה לנו הבטחון ונהיה צפונים לכל טיני סכנות. באם יש לו לאדם העוז הפנימי — לבוא אחרי כל מה שעבר עלינו ולהציע לנו, כי נמשיך לבנות את חיינו לפי אותם היסודות חרקים, שעליהם נבנו עד היום, הרי יש בזה מן הרשע.

צלום קארטי

ההגירה בברנדסבורג

בכלל אין אנו נרתעים מפני הכוח, כי זהו גם כן ענין יחסי. אין כוח מחלטי. הנה חשב היטלר, כי כוחו מספיק לו בכדי לשעבד את העולם כולו. הרגישו בני אדם בסכנה שיש בזה והריגוצר כוח ויתרגדו, שנלחם במתנקש לחפש העמים ונצחו. אנגליה, לא לעולם חוסן. כוח הוא דבר יחסי — הצדק הוא מחלט ויסודו מושכל ראשון לצדק — וכות הקיום לכל אומה! אנגליה, נקמת בכל האמצעים בכדי לחסל את הציונות על העם העברי. הנך מקימה נגדנו את העם הערבי, משתדלת לפלג את העם העברי בדעה, שהציונים הם, כביכול, הסיבה הקטנה הרוצה לבזק על העם היהודי גאולה, שאינו רוצה בה. לא נבחד: יש יהודים, שאינם ציונים גם כיום, כפי שיש אצלם אנשים, שמאבדים את עצמם לדעת, אבל זה לא טעלה ולא מוריד כלפי רצון הקיום של האומה. אנו יודעים האחת: באם יהודי הוא איש, אינו יכול להתנגד לציונות. ובאם הוא אינו רוצה בקיום האומה, הרי אינו יהודי. וכל יהודי יודע, שאין קיום לעם ישראל בנולה. אנגליה, את עמדת דום טל קברי קרדישנו וכיום הנך שופכת את דמנו של אלו, שהיטלר לא הספיק להסדם, את שופכת את דמנו של הישוב ודמו — דמנו, ומלחמתם — מלחמתנו, כי לנו הם נלחמים. הם נלחמים על הכליה ואת באה ומכלה בתם ובנו כאחד. היטלר אמר: היהודי לא תזכה לפורים "ב", נבואתו לא נתקיימה, וכינו לו. ובמה נזכה, שיבוא היום ויתחרט מתוך בושה על התעללך בנו.

כמה רשע דרוש, בכדי להציע לזולת אבוד עצמו לדעת, אחרי שנצל בדרך פלא מכלית, שעשתה שמות במליונים. בא המיניסטר לעניני חוץ ומבכה את הערבים, שקפחו את זכותם, כביכול, בשעת עבוד ההצהרה. ומי כמוהו יודע, כמה מן הצבא עות יש בזה. וכי אינו יודע, שלערבים יש שטחים ענקיים מאין יושב; וכי אינו יודע, שערבי ארץ-ישראל עלו-מעלה הודות לבנין היהודים בנו ולא בעקב תמיכתה של אנגליה. וכי הוא אינו יודע, כי כל פרשת הקפות אין לה רגלים. את גורל שארית הפליטה אינו מבכה, הוא בא לרוב את ריב הערבים המקופחים, בכדי שלא יעמיסו עליהם את עול פתרון בעית היהודים. יגיד נא לנו, כבוד המיניסטר, מהו העוז שאנו שמים בכלל על מישונו, בפתרנו את בעיתנו? כמה אומות כבשנו והשטרנו, כמה שטחים גולגו מאדמתם, כמה עמים שעבדנו, כמה ערים החרבנו, כמה אוצרות גולגו מהזולת? אנו הפכנו סלע למקור חיים, הפרנו את השמטה והו-כחנו, שכלדי ליצור תנאי קיום, אין האדם מחויב להשמיד את הזולת ולתפס את מקומו. אנו מרגישים בכל רמ"ח אברנו, כי אין לנו קיום בלי הארץ; וכי אנגליה יכולה להחליט, כי עלינו לעבור מן העולם? המערה על זכות קיום הזולת, על זכות קיומו הוא מערער. מי זה יוכיה, שדמו של מישונו ססוק מדמנו? ולפתע פתאום נהפך כבוד המיניסטר לאב רחמאי ומעיו לאירופה. או אפשי לה לאירופה בלי יהודים. היהודים הם הומר קונסטרוקטיבי, עליהם לעזור להקים חרי-כות אירופה. באם אנו הומר אנשי קונסטרוקטיבי, למה זה

שנים שבקשו לפתר בעיה

עמד ומען: עשרת רבוא יעלו!

והאנגלים עומדים ובוכים, בוכים ומוענים. אוי לי מיצרי ואוי לי מיצרי חלא שתי האומות חביבות עלי. לבי דואב לישראל ויוצא לי שמעאל. הולכים אננו ומוסיפים לזה, הרי אננו מקפחים זכותו של זה ואננו אננו באים?

ושארית הפליטה מתפלשת באפר ודופקת עלי שערי ציון וירושלים הסגורים במגנולים שבעה וקלנסים שומרים עליהם. ומדת הצדק והדין בוכית בקרן זוית. נמלכה המלכות ותשלח מלאכים אל אותו רשע, שבקש לפתור את שאלת היהודים וזכותו לא עמדה לו. תרו אחר נבלתו ומצאו, שאפרה חלק ונתפור לכל פנות הארץ וגשמתו עורכה גלות. שמעו מאחורי הפרגוד, כי נשמת אותו רשע כל ימיו נתאונה לבוא לאותה ארץ שכלה מוקפת ימים, נמצאת כיום באותה ארץ

משהמציאו את פצצת האטום באו מלאכי השרת לפני כסא כבודו ודמעותיהם נושרות ומציפות את הדום רגליו. רבון העולמים, אמרו, מעשי ידך טובעים בדם, כליה יורדת לעולם. צו על השלום. הציין חקב"ח הצצה אחת כלפי מטה, והנה גרמניה איום, ושועלים מתחלכים בה. והרשע, ימח שמו, ענ סביבו עונה בברלון הכירה והנו עומד במרדו.

יצאה בת קול מהשמים: "רשע, לא אחפך בגללך את העולם לתהו ובהו". מיד נכנסה בו רוח שמות, עמד ואבד עצמו לדעת. ומשרתיו בקודש שרפו את גופתו, כל תמצאנה יד אויב ותתעלל בה. ותעל נבלתו בלהב. וגדולה חיתה המומאה ולא תמר העשן ויצנה מטה מטה.

משיירד השלום לעולם ופרשת הדמים נסתימה, באו אומות העולם אלי שארית הפליטה, שירידי תאי הגנים, שירידי כב-

צילום קאריש

י"ד המרכז ח' ד. מרגר מברך את ד. בן-גוריון בעת ביקורו בלונדון.

ועומדה בקרן זוית מאחורי שערי בית הסנהדרין. קפצו עליה ואמרו.

מה עוללת לנו? וכי מעט לנו ותשאירי לנו לאנחות שארית פליטה. המתחיל במצוה אומרים לו: גמור. צאי וכלי בחם! ותהא הנאה להם וחנאה לעולם.

אמרה להם: בקשתי לעקר את הכל, אבל אי אפשר. מן השמים עכבו.

אמרו לה: מה יעלה לשארית הפליטה?

אמרה להם: הכניסום לארץ ותאכלם, כי היא אוכלת את יושביה.

אמרו לה: ישמעאל אינו נותן.

אמרה להם: פזרום בין הגוים.

אמרו לה: אין שום גוי וארץ קולטים אותם.

אמרה להם: ישבו בארצי ויגורו בה. יבנו להם בתים ובני עמי רואים, חורגים כחם וגומלים את נשמתם על מוטנם.

אמרו לה: אי אפשר בכך, דעתם אינה נוחה מזה. משלקו, דעתם הולכת ונעשית יותר שפויה עליהם.

אמרה להם: בנו בתי גז וכבשונים, אולי תעמד לכם זכותכם, בגלל השלום שהבאתם לעולם, והיו חללו נשרפים ונושעים ואתם נפטרים ונושעים.

אמרו לה: תנוה דעתך, שהנחת את דעתנו.

י"ד. שיינק

שונים וכליון, גפסום וחבקים. היו בוכים ואומרים: "אללוי לנו שראינוכם בכך, אוי לנו מקלוננו, במה נצדק לפניכם?" היו מתהלכים עמם, בוכים ומחלקים להם כל מיני מאכל ומשקה. הלכו עד שבאו לקסרקטאין ומחנות הגונים, הושיבו בהם וקלנסיהם שומרים עליהם, כל ואונה להם רע; ואין יוצא ואין בא. ובמחנה מאכילים אותם קמעא, קמעא, כל תתנפה במנם. ושארית הפליטה מעלה גידים ומקרימה עור; וכל לבב דורש לציון וירושלים. ורצים יצאו ממעם המלכות לחקר את פי השרידים: היכן פניהם מועדות. והם פה אחד: לירושלים. ותגיע השמועה לאוני המלכות ותכביו, כי קצרה ידה לפתח שערי ציון וירושלים. ושארית הפליטה מתפלשת באפר ורוצה לקרוע גזר דין, נחתם בספר שחור. היא עומדה ובוכיה: וכי כך יאה לנו וכי כה יעלה לנו. עומדה המלכות ובוכיה אף היא: לבי לבי עליכם, עלובים ולבי לערבים, שהנם כך וכך רבבות ויש להם ארצות גדולות ונרחבות ושטחים גדולים ושוממים מאין יושב, אבל גדול החשש, שמא תדחקנה רגליהם, וצר להם המקום לעתיד לבוא. עמדו ובכו, עד שבא נשיא ארצות הברית והתחיל טוען: "עלובים אלו מה יהא עליהם? שוב אין ארץ קולטת אותם. בארצי היו כך וכך אלפים, שגלו מאדמתם בשעת חרום. ועליהם לשוב לקנם. ומעשה בתינוק שנולד במהרה לאבות, שישבו במחנות ההסגר שבארצי ואין הארץ קולטת אותם".

איחוד חלוצי או איחוד ימין

(להתלבטויות תנועות האיחוד בקרב שארית-הפליטה)

עם הרוב המכריע של התנועה החלוצית במחנה הסוציאליסטי ואין התמצאות גם בפוליטיקה הבין-לאומית.

עיקר שני של הוכחה: חלוצי אחד הסתדרותי או חלוצי אחד סוכנותי. יש הסתדרות עצומה לאפטרופוסות של הסתדרות העובדים הכללית על התנועה החלוצית ודרישה לחלוצי סוכנותי. מובן, כמו בכל תנועות האיחוד, מכירים בדרישת הסתדרות עובדים כללית אחידה ודורשים את איחוד כל הפועלים בהסתדרות. אך מצד שני אין בוטחים בהסתדרות המשמשת נושא ההגשמה בבנין הארץ בתור אפטרופוס של חנוך החלוצי, המתחנך לקראת הגשמה בעבודת הבנין ובמקום זה באה דרישה להשגחה סוכנותית, היינו, לחינוך חלוצי כולל ע"י המוסד העליון, המשמש את "הסדרה בדרך". וגם כשאתה מוצא את המוצא וכשהתנועה החלוצית מקושרת ומתחזקת חלק ההסתדרות הציונית, הסרה למשמעת הסוכנות, עדין אין נענים לך בפה מלא.

עיקר שלישי: שלילת ההכשרה המעורבת. אין צורך בהכשרה מעורבת, המשמשת אחד היסודות של החלוצי האחד. וכאן אין פועלים יותר שום ארגומנטים רעיוניים, אלא דאגה פוליטית ממש לגורל של קיבוץ זה או אחר, שבתנאים אלה או אחרים נוצר בארץ זו או אחרת.

ומובן, שלאמיתו של דבר פועלים כאן בעיקר גורמים אחרים, שאינם נתנים לזכוכה אידאולוגי. יותר מכל פועלים כאן השכונות פוליטיות מסוימים של פרטים או גופים מסוימים, הרואים את האינטרסים שלהם ממעל לאינטרסים של תנועת האיחוד החלוצי הכוללת. ומתוך כך גובע החשש על קפות של סיעה זו או אחרת. מתוך כך חפצה סיעה זו או אחרת להכבידה לעצמה רב בקונסטלציה של תנועת האיחוד, כדי להגשים את האיחוד לפי רצונה. ומתוך שאיפה זו לאיחוד מתרחש, שמוותרים גם על הצורך בהסתדרות ציונית אחת ועל הסתדרות עובדים אחת. מתוך שלילת הפירוד אין מבינים ערכים, שנוצרו כבר במשך הזמן (כתוצאות פעולה משותפת, אלא להפך).

כבר הניעה השעה פעם אחת לצאת מכל ההתלבטויות אל דרך המלך!

ברגעים מכריעים אלה עבור גורל האומה, עבור הגשמת הרעיון הציוני נסיר נא מעלינו כל מחיצות מלאכותיות, נסיר מעלינו את קליפת הלוקלפטריוניזמוס ונתאחד לקראת הפעולה המשותפת. אין אנו יותר יוצאי-פולין, יוצאי-ליטא או יוצאי-אונגריה; כולנו יהודים וגורל אחד לנו. אין תנועתנו קשורה בהורבות מרכז גלותי זה או אחר. מטרה אחת לעבודתנו, לתנועת האיחוד החלוצי האמיתי והיא — הגשמת בנין מולדתנו והגשמת המדינה העברית בארץ-ישראל.

בדצבר

כבר דברנו באחד מטאמרינו הקודמים ("אחדות חלוצית או אחדות שמאל" — המערכה) על דבר רבני ההתלבטויות והנגלולים של תנועות האיחוד בקרב שארית-הפליטה. בארנו את הגורמים הפנימיים, שהביאו לידי אותה התגובה נגד המכניזם והדיפנציאציה המופרות. ראינו איך שלאור כבשני האש ותאי-הנזים נתמזמו ההבדלים בין מפורדי השכבות והמפלגות לשעבר; נוכחנו בתהליך הפאופריזציה והפרולט-ריוזציה של שארית הפליטה במשך המלחמה הנוכחית ונוכחנו גם בהשפעת שיתוף הפעולה והגורל במשך שש שנות החרום האחרונות לקראת פעולה מאוחדת אחרי צאתנו לחפש. הבחנו בין שני כיוונים בתנועת האיחוד: בין אחדות חלוצית, אחדות החפצה לכלל את כל הכוחות החלוציים הקונסטרוקטיביים, כדי להגשים את אחדות העבודה והעם האמיתית בעת בנין המולדת מבין אחדות שמאל, החפצה לאחד רק את ההלקים השמאליים בקרב הפועלים-החלוצים, כדי להבטיח בראש וראשונה את זכויותיו הראשוניות של מעמד הפועלים. ועמדנו גם על שאלת הגשמת האחדות הזאת במסגרת החלוצי האחד, ומתוך כך גם על ערכי החינוך היסודיים, כגון עבודה, חלוציות, אקטיוויזם, שיתוף, עזרה הדדית ושוויון-זכויות.

אולם בדרך התלבטויות תנועת האיחוד נוצר בארצות שונות טעין איחוד ימין, איחוד שראה מתפקידו לאחד בראש וראשונה את מפלגות ותנועות הנוער האורחיות לשעבר. באופן שכזה נוצר למשל עוד לפני המלחמה, "הגוש הלאומי" (התאחדות הצ"ב, המזרחי והמדינתיים) במדינות המזרח.

ואם גם כל הסיסמאות של איחוד ממין כזה הן סיסמאות איחוד כולל וליכוד כל כוחות האומה, הרי בתוך יש איזה חשש ואיזה פחד דוקא מפני עמוד התווך של האומה הנבנית, מפני נושא ההתחדשות והבנין — מפני צבד הפועלים ומפני חנוך העובד, מפני מנשימי החלוציות האמיתיים. והששיות אלה, המונעים עבור שיתוף הכוחות החלוציים ב"איחוד", גורמים להתהוות מסגרת אחידה ועצמית של הצ"ב א', ב', הנוער הציוני א' וב', מדינתיים, מזרחי ועוד מה הם (למראית עין) היסודות העיקריים, המפלים בין איחוד ימין ובין אחדות חלוצית?

בראש וראשונה, הפחד מפני הסוציאליזם, הפחד מפני אותה מלה קסומה. לכאורה, הרי לכל עקרונות ההתיישבות העובדת והבנין הסוציאליסטי יש הסכמה מלאה; עדין לא ערערו על חיו שיתוף, חלוציות, בכורה להקלאות, עזרה הדדית, קואופרציה, הלאמה חקרקע. אין מהם שום הסתגרות לכל הפעולה החלוצית, אך יוראים הם את השם בלבד כשמן. כאלו יש בזה אך ורק איזה דבר מזכיר נשכחות וימים עברו. בכל וזכות תנסה לברר להם, שחלוציות, עבודה וקיבוציות הם מושגים הכוללים את הסוציאליזם ושם אפילו עוד יותר מזה. תברר להם, שאת דרכם הם בתור חלוצים! מנשימים בחזית העבודה לא רק מפני רצונם ההפשי, אלא גם מפני הכרה חמרי. מסכימים הם ליסודות סוציאליים צודקים, הנובעים מהמוסר היהודי, מסכימים הם לחידוש צורת חיי החברה על יסודות שיתוף ועזרה הדדית, אך למעשה היראה מפני ה"שם" עתה בכיוונם. אין בקרבם הערכה אוניקטיבית של כלל ציבור הפועלים בתור נושא ההתחדשות וההגשמה הלאומית, אין הערכת מפעל-הבנין של כלל העובדים, המאור-גנים בהסתדרות הכללית. בכל נישקף טעין פחד מפני קפות זכויות החלוצים הלא סוציאליסטיים. מובן, שאין מתחשבים

במלאות שנתיים למותו האכזרי של מנהיג חנוך העברי ותוהו תנועת האיחוד,
ד"ר חיים נחמן שאפירא
 ב-1943-XII-8, שארית הפליטה של הקיבוץ
 הליטאי החרב מתיחדת באבלה.

ומה הלאה?

"חוק הקרקעות", שבריטניה ראתה חובה לעצמה לפרסם אפילו בשנת המלחמה הראשונה, לא הוסיף לבריטניה אף חיל ערבי אחד. שלשת אלפים הערבים, שבצבא הארץ-ישראלי, אף הם לא מערבי ארץ-ישראל באו; וגם אלה עקרו למעשה, עקרו גם עם נשקם. והיו הרי כל השלל שקבלו מדינאים ברוטמים בוגדים בעד, "הקרבן היהודי", שהנישו לעם הערבי.

ובן הצד השני: על אף ה"ספר הלבן", וחוק הקרקעות, אשר הפקירו את יהודי אירופה לבתי השרפה ותאי הגזים של היטלר, על אף כל זאת, עמדו היהודים בכל העולם והיהודים בארץ-ישראל בחומה בצורה לצד המעצמות הדמוקרטיות, כי היתה כאן שותפות נאמנה של עם, אשר בלי כל פקפוק והיסוס ראה את עצמו במלחמה להיות ולמות עם אויבם המשותף של בריטניה ושלנו היתה זו שותפות של אינטרסים. שותפות אחרת הן אינה קומת כלל. עלינו להכריז זאת, באשר יש מי שבא להוכיח, שלמעשה לא היתה לעם היהודי בררה אחרת, מאשר להיות בצדן של אלה, אשר נלחמו בהיטלר. עלינו להזכיר לכלם, שאף בן ברית אחד שבין עשרת בנות הברית לא נלחם כל עוד היתה לו בררה לא להלחם, ואף אחד מהם לא נלחם לאינטרסים של מישהו בלבד. כל עם נלחם למען עניניו הלאומיים ואף על פי כן לא יעלה בדעתו של מישהו להעמיד בספק את חלקו של איזה עם, רק בגלל היותו שותף במלחמה הכללית מתוך נימוקים לאומיים, "אנכיים" ו"צריים".

ברם, לנבי עמים אחרים. שותפים לנשק היתה קימת גם שביהת נשק בסכסוכים שביניהם אם לא הסכם מלא, הרי לפחות אי הפרעה לגבי השותף היהודי גם זה לא היה קיים. בשנת המלחמה הראשונה התפרסם "חוק הקרקעות". פליטים יהודים, פלוגי-הרב מצאו את מותם במי חיפה בני מותם לעלות אל חופי המולדת, או טבעו במי הים השחור בדרכם אל הארץ. כל אלה קרבנות, "הספר הלבן" היו. וגם את הרבבות האחרות, שאל אניות לא הגיעו, אלא נשחטו בידי תלמי היטלר, יש לצרף למנין זה.

באירופה השתלבה היות ובאירופה היהודית השתולל המבא ארץ-ישראל היתה סגורה ומסוגרת ללא יכולת של הצלה ממשית לעומדים על החוף מול אחים טובעים, מבלי יכולת להושיט יד מוצילה, דמם חישוב היהודי בעמיו של "הספר הלבן" ולכל צעקה ותרעומת היתה מוכנה התשובה הקלאסית: "הן מלחמה עכשו, כל עוד היא נמשכת אין לה סיח את הדעה מהתפקיד העיקרי—מהמלחמה הכללית".

לפני שנתיים בדרך מועידת טהרן התעכב וינסטון צ'רציל בקאהיר. בפגישה עם עתונאים הוא השיב גם על שאלה בענין היהודים וארץ-ישראל. בעתונים ידועים נתפרסמה גם תשובתו: "חלקם של היהודים במלחמה ידוע, ועוד נתנו לבריטניה הגדולה החזקנות להכיר בעזרה הזאת". אכן, את הכרת הטובה הננו מרגישים למדי. המיניסטר הסוציאליסטי, ארנסט בוויין הוכיח זאת בהודעתו בפרלאמנט... ומה הלאה?!

הודעת בוויין ברורה. זו בפעם הראשונה אף פרושים מיותרים. כונת הזדון גלויה לעין-כל. גם מאמץ אינו דרוש, כדי לגלות אותו זדון, הכל ברור!

אלף: ברור לנו, שבלי מלחמה ממש לא יחול שנוי לטובתנו. מלחמה עד חרטה עם ממשלת ה"ספר הלבן", מלחמה עד חרטה על הודעת בוויין. גם אם ראש עיריית תל-אביב מר

לרבים מאתנו היתה הודעת ישר ההיצון הבריטי כמכת מוות כמעט.

אם כי, זה כמה שבועות התחלכו שמועות, שגם ממשלת הפועלים עומדת להפתיע את העולם, בתתה את חלקה היא בהשמדת המוני היהודים (כמובן, לא ע"תנורי-שרפה, חלילה, ולא על ידי תאי גזים, אך גם גזיפה ארוכה גזיפה היא ואין ספק הלא, כי סגורת שערי אי פרושה למעשה גזיפה ממושכת, אולי אפילו לא כל-כך ממושכת), למרות, איפוא, שזה שבוע עות מספר התכוננו לקבלת הידיעה הטרדה-הדהימו אותנו הביטורות האחרונות, יותר מתוכנם הפתיע הציגים שבדבריו מיסטר בוין — ציגים שאין לו כמעט אח לדוגמא ואם מעט היו לנו דבריו בפרלמנט—הרי באה הודעתו בפני העתונאים והוציאה מלב כל ספק בדבר מדת האכזריות והכנידה—לחן מסוגל אותו מנהיג פועלים, בהפכו לשליט בארצו, ו"בעל-בית" באימפריה שלו. זו הפעם השלישית עומדת מפלגת העבודה בראש השלטון בבריטניה. וזו הפעם השנית מפירה היא את התחייבותיה כלפי החלשים שבידידיה הנאמנים. את המכה הנוראה ביותר עד ה"ספר הלבן" האחרון קבלה הציונות מידי הלורד פאספילד, שאף הוא פרסם בשנת 1930, "ספר לבן" מושל. התנופה, שבהרמת הגרון על מפעלנו, היתה כבר אז מיוחדת במינה. כמעט מיסוד ה"ריכנון" היה בתכנית פאספילד להיסול הציונות; מין תכנית מוטלית להיסול תקות-החיים היחידה לעם היהודי.

אך לורד פאספילד כרע-גפל ורק שמו נשאר לזרואן בתולדות העם היהודי. ספרו הלבן נעלם מהחיים בכוח העני לים היהודים, שעלו ברבבותיהם בשנות העליה הגדולה 1936—1932, רבבות העולים, עשרות המושבות, שכונותיהן החדשות של תל-אביב, ירושלים וחיפה, החקלאות והמעשה, שנוצרו בשנים הללו סטרו על פני הלורד, איש המדע, אשר נסה בעזרת, "תוכחות מדעיות" לבטל את יכולתה של ארץ-ישראל לקלט את בני-ישראל.

גם ישר מושבות אחר, אף הוא מי שהיה ידיד הציונות במרם שעלה לשלטון ומי שפזר שבחים למפעלנו המשחרר, גם רב את ריבנו מידי אחרים, בעוד אחרים ולא הוא נשאו בעול השלטון בארץ-ישראל—גם מלוקס מקדונלד זכה אף תנו במאמץ מומלי של היסול הציונות. את הקשיים, בהם נתקל הוא כשר מושבות בריטי, התימר הוא לחסל באופן רדיקלי דוקא ובדיקנות רבה. הוא לא חשק בפשרות, הוא התימר לאבד את הכל, לחסל אחת-ולתמיד את השאלה "המטרידה", שהיא אמנם שאלת החיים או המות לעם היהודי, אך עומדת כשמן בדרך הביורוקרטיה הבריטית במזרח הקרוב, באותה דרך, "מפורסמת" של שקיעה בחלום מתוק ויחסי ידידות עם מלכים אוריינטליים. הוא רוצה לגמר עם הציונות המרדצית, המקלקלת לפקידים בריטים גבוהים את עשית הפוליטיקה של שתי-קפה בחברת אפנדים לבנטיניים או את עריכת הסעודות המפוארות לנשפי הוללות, בהם נמכרים זכויות, שתמורתם נכנסת לכיס עשירים אחדים, החיים על שכם המוני הארצות הערביות.

ה"ספר הלבן" משנת 1939, אשר רצה לקנות את הערבים על חשבון העם היהודי, לא חסן את אנגליה בפני מרדו של ראשוד—עלי העוראקי, גם לא זכה את האימפריה בידי ערבי אחד. בשעות המלחמה הקשות בותר לבריטניה היה נאלי צבאה לעסוק בדכו מרד ערבי—עיראק ולקראת פלישת צבאות היטלר למצרים הכין העם המצרי קבלת פנים לבבית ביותר.

מלחמתנו.

והישוב במח הוכיח, שיש לנו חכשרון הארגוני, חוש למשמעת וסדר ורגש החובה הדרושים לכך.

אָנו מוכנים לוותר על כל מיני עמדות, שהשתרשנו בהן, בכדי לחיות יחד בארץ. רק בעזבנו את אדמת אירופה רווית דמנו ונשתקע בארץ, גזכת, כי בעית קיומנו נפתרת. כמיהתנו חצורבת לארץ אבות לא תעבור למרות כל הצהרות של המיניסטר לעניני חוץ, שהצהיר בפני בית הנבחרים.

הסבל והיגון שעברו עלינו עוררו בנו את ההכרה המדינית, אָנו נלחם עבור המגיע לנו—בית ומדינה יבנו לנו. לא יועיל לאנגליה ובשום כוח לא תכף עלינו הנירה לארצות אחרות. ואם יהגרו יחידים, הרי חרוב יאהז בארץ-ישראל, כי אנו קשורים לירושלים ואת מקומו של הירדן, אליו שוטפות דמעותינו, לא יתפוס שום גזר בעולם, יהא זה אמור או אמונתק. שום כוח בעולם לא יעקר מלבנו את הרעיון הציני-נתיקות התקוות, כי רק הוא מקימנו. כל אומה שואפת לחבטת את קיומה. וכי רוצה הדמוקרטיה, שעם ישראל יותר על זה? אנו משורים למכירתנו, נוף מולדתנו, בו ערש גבו-רתנו, ושמה נבנה גם את עתידנו. באם יש עדין קורטוב קשט בעולם, יש למלא את דרישותינו הצודקות. ובאם גם קורטוב מצפון אין לעולם, הקימו למעננו שוב את הכבשנים ותאיהנו. לא נפשט שוב צוארנו לשחיטה. די בנינו ויצרנו ונלחמנו לזר. 6 מליונים קדושים צוו לנו בית ומדינה תבנו לכם ואנו את צואתם נקים.

למרות הכל ואף על פי כן עלה געל ולא נשמד בכב-שונים כקדושינו.

ח-ץ.

מלחמת החופש של עמי אירופה גרמה לא רק לשינוי צורה, כי אם חוללה, כביכול, מהפכה ברוחות וההשקפות. תמורה אחרונה היא אשר שמישה במהות יסוד למלחמה זו. האומה הגרמנית התגנשה כבר פעם באידיאות שהוקעו לנו בשנת 1789, אידיאות המכריזות על החופש, שוויון האנשים והעמים. התגנשות זו יצרה תיאוריה, שנתמחה ע"י הסול והשטרת כל שוויון חברתי ושוויון מדיני של עמי אירופה. מלחמת הכליה כלפי החופש נתגלתה בכל מוראה בדור אחרון זה. דוי וקרב היו מנת חלקם של כל עמי אירופה בתקופה אחרונה זו.

והנה שוב צין כל עם מתשבוצת העמים ומקרין באורו המיוחד. רק עם אחד נשאר מבודד והנה מהוץ למחנה. והו העם הגרמני, שנשא בתבו את הרס העמים.

תמורת התחדשות העמים לא חלה על העם העברי. בעקר אשמה בכך טמשלת הפועלים האנגלית, שלא בטלה את הספר הלבן ולא פתחה את שערי הארץ.

היכן הוא מצפוננו של תבל?

ובי זוהי התמיכה עבור כל תלאתינו? מסווית במסות התמימות, טמיכה מפלגת הפועלים האנגלית לחמשוך את הפוליטיקה הקפיטליסטית, אימפריליסטית, שהיא התנגדה לח קודם.

לו היתה ליהדות יכולת ענקית של תגובת כח לגבי החומאים. כלפיה' היה היחס אלינו משתנה בהחלט ובמח לא היינו אנוסים לעמוד כעני בפתח ולחתחנו, שיכירו בזכות קיומנו ויאפשרו לנו להתקים קיום הגון עלי אדמות, כפי שמתקיימת שאר האומות.

אנו רוצים לשוב אל המולדת. והו רצוננו חלוט. מדי-נה עברית הכטיחה לנו אנגליה ע"י בלפור. ואנו הוכחנו,

צו.

צו אחי צו:	וזהר ותכלת —	בטוחה הרגל,
קדימה קדימה!	מורם הנם	ונטייה הזה,
הנשר נשרף —	רצין — מאכלת	גבורה — הדגל
דם יזע ודמעה.	צו — ררוך כחץ —	ואמין הצעה.
שבר על שבר	צו אחי צו:	רעם — השיר,
רב הוא הפרץ,	קדימה קדימה!	פלדה — הלב,
מאחור — הקבר	גובר הלהב	בנין לגביר
לפנים — הארץ!	שמאלה וימנה.	צרי לכאב,
מולדת — לעם	מצור כי חוצבנו,	קום, עמי, קומה!
תקום לעולם.	לשלע נחיה!	כוחו-הצו:
צו היא הדם.	ואם גם אוכובנו,	קדימה קדימה!
בנין — הנקם.	על אפם — נחיה!	עוד נחיה עם רב!

מבט לאחור

מדבר הוא אודות אחדות המפלגות שהוא צו השקפה, אודות — איחוד.

מכל הנאמר אחת נחרת בזכרונך: היית עד ראייה ובעי-ניך ראתי ממש, שאחיד ואיחודיך, אפסות ואבות עם ילדיהם נשטרו בתא-הגוים ובתנור-השרפה ואת זה צריך אתה לחר-גיש היום. ואם נאמן אתה לעצמך, מרגיש כל אחד, שהקשר הנפשי בין בני עמנו נתחזק, יש לנו לכולנו אחים, שוב קבלנו אחיות ואמנו הארץ מחכה לבניה והעם רוצה לשמוח בבניו וגבוריו.

בואו, הסירו את כבלי הגלות מעליכם, השכיחו את זכרונות העבר העכורים מקרבכם והאמינו, שמעמסה זו נשארה בתאי-הגוים. חברים, עליכם לחבון, שגם חיי העבר שלכם נשרפו. אחרת לא תתחילו מחדש. אין לכם צורך במעמסה של חבי-לות; זה מקשה על גידודים! הדרך האחת שנשארה טובילה אל העם ואין להם צורך בכסף. ואם מי שהוא זקוק לדבר מה, יעזור לו חברו הצועד על ידו בשורה אחת וברגל אחת. בראש הולך ה' חיים, כי הוא נעשה לסמל הודות לאומין רוחו וכוהו, רצונו ואמונתו. ועל דגליהם כתוב: „אומץ, כוח, אמונה, רצון“, ודבר אחד לא כתוב שם והזהקדוש ביותר שבנו, זהו הבלתי מבוטא, שאנו מכנים אותו בשם „חובה“.

צריכים אנו לנחוג ככה, אם רוצים אנו להיות נא-טנים לזכר הקרבנות היקרים לנו ורוחשים את הכבוד הראוי להם.

לכו בעקבות הגורל ובטחו, כי אין דבר נעלם מעיני ה' והוא מכונן את מהלך החיים. אתה תחיה וכולכם תחיו: עם ישראל חי! כבד את זכרון הקדושים והצטרף למחנה הצועד קדימה. בהצטרפך למחנה הרי מרגיש הנך, שאבן גנולה מעל לבך וטפת דם מלבבך זורמת לעיניך, כדי לגשר כדמעה על אדמת גרמניה הארורה והמנואלת — ותהי כדמעה אחרונה של עמנו. רואה אתה את אחיך על ירך, ואתה, המלך בעל המליונים, אתה בוכה בשעה שאחיד צועדים בנאון בדגלם המורם, ושירים על שפתותיהם. בשעה זו מכין אתה וגוה, שאת בדיווחך לא היה מפוג אפילו כספך, ומה מאושרים אלה, שבלבם מפכה אהבתם לעם ולארצם. נראה לך, שח-כסף הפך שוב לעבד.

משליך אתה ממרומי גשר את כספך המאוס אל המים ומרגיש אתה, שרק עתה יצאת לחפש. מי חורם שרים: „עם ישראל חי“ ובאזניך מצלצלת ה„קדימה“.

רוצה אתה לחספה אליהם.

העבר מקשר אתכם.

העתיד המשותף מחכה לכם.

ומוכרת אתה לדעת, שח„איחוד“ אינו ענין של מפלגות, אלא הגשמת החלום הקדמון של עמנו. וגם אתה אינך מדבר על חובה, אלא מצטרף להמון תחלוצים, כדי לעצב את תקופת עמנו חיפה ביותר, תקופת-בה אנו מצויים על האיחוד. וכשמעלת אתה בזכרונך את ימי העבר, נראים הם לך רחוקים מרחק גדול ואינם מעיקים בכבדם הגורא עד כדי חניקה.

נהפכת לאדם אחר. קשר חזק קים בינך וחברריך. נלחמים אנו עבור עתיד עמנו עד הנצחון הגמור. —

באיחודנו זה נראה אותנו העולם כמנצחים או ננועים. —

נד בק.

כשמעלים אנו בזכרוננו את העבר, ו"א את זמן הטל-חמה, תוקפנו פחד. „פחד?“ — שואל אתה, והנני עונה לך: „פחד אותנו אותנו מנופנו ומהורם הכביר של הגורל“. הטלח-מה הגדולה נסתיימה כדבעי למחיו. נשארת בחיים, זה היה הכרחי. עליך לחשב, שכל מה שאדע לך והתרחש מן ההכרח היה שזה יתרחש ככה. ובכן אם נשארת בחיים, אל תחשוב, אם יש בזה מן החיובי או השלילי. אומר אתה, שאינך רוצה בחיים, מפני שכל האנשים היקרים לך היו לקרבנות ונרצחו ע"י רוצחים. אינך רוצה בחיים, מפני „שטולדתך“ ועסקך נחרבו ונשארת ערירי? רואה אתה, יקרי, זהו מקור פחדך, הפחד מפני צלך אתה; הפחד מפני חולשתך! עכשו מכיון שהנך בודד, מחוסר-כל ומוכרח אתה להתחיל את הכל מרא-שית, אינך מאמין בכוחותיך, שיעמדו לך לכוון את חיך!

ומשונה הדבר שאתה-האיש, שהיית גבור וענק בומי שעבודך, ימי סבל גדולים וחקירת קרבנותיך, נכנסת אל ההסטוריה של עמנו כגבור צנוע וסמל לדורות הבאים, הנך נסוג אחור במלחמת הקיום שלך לאחר השחרור. אין אתה יכול לענות לי, בשעה שהנני שואל אותך — מדוע?

אין אני שואל אותך, אלא אבאר לך מנין הופעה זו בחיים!

בשש השנים שחלפו היית אחד העם. בתור פרט היית כבר לפני זמן רב שכיב מרע. הרשית לנהל אותך, וכוחך היה גדול למדי להתנגד לזרם, שרצה להטביעך. היית יכול להצות או את הים. אפילו בחלומך לא חשבת אז אודות „מעשים גדולים“. האידיאל הגדול ביותר של עתידך היה — הצלת חיך. וכך צריך היה להיות, ויפה שנשארת בחיים. הגורל בחר בך בתור בא-כוח של תקופה שחלפה ופנתה טקוסה לתקופה חדשה.

משונה ואכזר הגורל כאחד. הוא משרש בדרך לנטוע מחדש, הוא מטית, כדי להחיות. רואה אתה במתת, עולמך הקודם ועליך להמשיך לבנות מחדש.

צעד ראשון צעדת ויש לך הרושם, שהנך בודד ואין בכוחותיך לבנות מחדש את חיך. רואה אתה את העולם דרך צמר בית הספר שלך. תקופת הקצט עדין מהדהדת בך, אחיך העומד על ירך אינו אחיך. זהו אויבך, כי גם הוא אוכל להם, שאתה כל כך הומדו. האנשים מסביבך הם המו-טיות חסרות-הערך, שמשחקים בהן. רואה אתה בכל יאוש ואכזר, ורוצה אתה להאמין כבר במלחמת עולם חדשה העומדת על חסף. אבל העולם נוח כמנהגו. צריך לאכול, שלא למות ברעב. צריך להשתכר לצרכי מחיה. וקשה להת-קים על הצדקה המחפירה. והנה שוב נזכר אתה בעסקי הניטו ומחנות ההסגר, כי שוב יחידי אתה במלחמתך על קיו-מך. ומתחזקת לך ארשת פניהם העכורה של חבריך.

העדר רגש חפשי כופה אותך לדרך אחרי חטמון. חרדיפה אחרי הכסף משלה אותך בתקוה, שזה ישרח עליך רגש בטחון, חפש ואי תלות. אתם חורג, כביכול, לשחרר את נפשך ברוחך אתה.

והנה בא אדם ושח לך על חדוש בחיים, על חוב כלפי העם, על אחדות, על מלחמה בעד מולדתנו, על אשרנו ואומר הוא, שאסור להסתפק רק בהוה ולא לחשב על „המחר“. חושב הוא, שכסף ואוצרות הנם גם בעתיד, כמו שהיו בעבר, משענת קנה רצון. רוצה הוא בן אדם זה שתבין, שאדם מישראל צריך לקשר את חייו לחיי העם ולבניו הארץ.

ו מ ה ה ל א ה ?

וראש הטיניסטריום, אמלי.

חן על סרטיפיקטים בעיקר נתקבלו החלטות בכל הכנסים היהודים בזמן האחרון. הדרישה ל"מדינה יהודית" הועברה למקום שני. את טאת אלף סרטיפיקטים בשביל "שארית הפליטה", הנטקה ברעב ובחסר-כל, תבענו מטמשלת הפועלים, אולם שאלת העליה חדלה כבר מזמן להיות שאלה בפני עצמה, היא אינה תלויה אפילו ברחמנות פולנטרופית על פליטים מחוסרי בית.

פליטים מחוסרי בית? ועדות אנגלו-אמריקאיות תבדוקנה את השאלה בדיוק כפולה: (1) אם הפליטים רוצים לעלות לארץ ישראל חזק, (2) אם ארץ-ישראל מוכשרת לקבל טאת אלף פליטים עניים, דוקא — פליטים מחוסרי בית? — אולי יסדרום באירופה?...

שאלת העליה אינה שאלה בפני עצמה; היא שאלה פוליטית, היא הקובעת, היא תלויה בהכרעה אחרת, קודמת: ההכרעה על גורלה של ארץ-ישראל. בלי הכרעה פוליטית כזאת גם 50.000 סרטיפיקטים לא יהיו לנו.

נקודת הכובד, איפוא, תצטרך לחזר אל מלחמה עבור מדינה יהודית לאלתר. אם תחיה מדינה יהודית, גם עליה חפשיה תהיה לנו!

למודי נסיון אנו, אך אנו כבר התגברנו על פאספילדים ועל מקדונלדס. הם שוכנים בבזבז בדירותיהם הפרטיות ובקלובים האריסטוקרטיים. קולם אינו נשמע יותר.

אנו נתגבר גם על מסטר ארגנסט בוויין. דרכנו ברורה עכשו יותר ומלחמתנו עד הסוף תמשך עד הנצחון הציוני השלם.

סוף מעמוד 5

רוקח יבוע את אמונתו, "שמאורעות לא יהיו יותר בתל-אביב" — ספק הוא, אם הנוער הארצי-ישראלי ישמע בקולו. וגם ספק הוא, אם המוני הישוב יראו כתפקידם את השמירה על השקט בארץ ישראל, בזמן שגורן הונף על ראש-שארית הפליטה היהודית באירופה. גם העובדה, שהמדיניות האנטי-ציונית מבוצעת בידי פועלים, לא תמנע את המוני הפועלים בארץ ישראל ממלחמה עד הסוף.

כי המדיניות האנטי-יהודית של מטמשלת הפועלים באנגליה נפל תפול במלחמה האקטיבית של המוני הישוב והנוער הארצי-ישראלי בראש וראשונה.

בית: ברור לנו, ששארית הפליטה לא תשקט ולא תנוח. ולא ישקט הנוער, שנשאר באירופה, לא ישקט הנוער החלוצי, נוער זה אומן על סכנות. ביערות בימי הפרטיזנים, במלחמת הניטאות ובימי המחתרת הושל כשר חדש, חושל אופי של איש מלחמה עז, אשר אינו נרתע בפני קשיים וסכנות נפשות, שנבולות אינם נבולות בשבילו ומשמרות של עומרים והיילים אינן מעצור בדרך ביצוע תכניתו. הוא ועלה! הוא ומצא את הדרך לעליה, גם בידעו, שבחופי ארץ-ישראל עומדים היילים, מוכנים עם כידוניהם, גם בידעו, שחלק ממנו יפל בקרב על עליה.

גיטל: ברור לנו, לכלנו הפעם — כי כל עוד לא תבוא הכרעה בגורל ארץ-ישראל, לשוא תהיה מלחמתנו לעליה חפשיה לגלית. בחדשים האחרונים רכזה התנועה הציונית את תביעותיה בנקודה אחת: 100.000 סרטיפיקטים, זו הדרישה הועלתה גם באגרות ובמכתרים שבין הנשיא טרומן

בתנועה.

מהלך התרבות שעל יד המרכז וההנהגה הראשית של "נחש" קבלה במסגרת הזמן מספר קבוע של חברי קריאה ולסדר. הספרים האלה יועברו לכל הנקודות באופן יחסי למספר החברים.

לפי הדיועות האחרונות מפרנוולד, עומדות שתי הבזרות של ילדים הולנדים בבית-הספר השונים להתאחד וליוצר את הבזרת הנוער הראשונה של "נחש".

הקבוצה "מעשילים II" עבר מלנדסברג לפלדפינג, יחד עם זה הושבים על היר זוק התנועה הקבוצית במקום ועל ראוורנציונה רחבה של העבודה הציונית.

בגרינופסברג עיי לנדסברג עלה בידי המרכז להשיג נקודת הכשרה. הנוער מלנדסברג (המאורגן בקבוצים וקננים) הוצג לעובר להות'ההכשרה.

בד 16.11 נפתח הקבוצה החדשה הראשונה של "נחש" בפרנוולד. קבוצה דתי שני עומד להפתח בלנדסברג, איפה שהחברים הדתיים של "נחש" כינתים מאורגנים בבית "עקיקא" עיי הקן.

בגרמישדטרקירכן נוסד קן. שם נעשו כל ההכנות לפגישות קבוצים בחלשי החרך הבאים. בבסיבות גרמיש נוסד קן במיטנוולד ובוולדס.

בעת הבקורים האחרונים ממעם ועדת ההכשרה, מהלך הארגון וההנהגה הראשית הוקפזו הרבה טעמים וקננים חדשים. בעיקר ניכרת אקטיביות גדולה בבזרות העל-יונה. נוספו טעמים חדשים כגון: ארדינג, אלפעטטנג ופריולפונג. מבזרות התחתונה וספרנקוניה מניעות בשזרות טובות. עומד להוצר קבוצה חדש בוויידר ובכסברג. בבזירות, שזה נעשו נוצר שם קבוצה הכשרה ראשון, "גאוליס" מתארגן כבר קבוצה הכשרה שני בנקודות הקטנות יותר נוסדים מדי שבוע טעמים ציוניים.

בשכונות הקרובים עומדת מוזירות המרכז וההנהגה הראשית של "נחש" להקם סרטיפי חבר לחברי ההתחדדות הציונית האחרונה של שארית הפליטה בגרמניה ולחברי התנועה "נחש" בקננים ובקבוצים.

בקשר עם זה מודיעים המרכז וההנהגה הראשית על דבר גיוס אחרון של כל הדרישות בשטח עליה. הכשרה וארגון עד ה-10 לדצמבר ש.ז.

ברכת מול טוב לבבית לח' נה, קבוצה, "בנתיב" לנדסברג
להולדת הבת

דוד טרגר. דב קן.

בקשר עם הצהרת הטיניסטר לעניין חזון בוויין על הפוליטיקה הכריתית בנוגע לא"י, התקיים אספה-המאג המונית בכל המהגות. בהן השתתפו חברי המרכז והנהגה הראשית של "נחש", והפגנתים-עם לפני המוסדות הממשלתיים. בהפגנות נספרו לב"כ השלטונות ההחלטות שנתקבלו באספה-המאג. בהפגנות והאספות השתתפו כמעט כל חושבי המהגות, בנקודות אחרות התקיים ג"כ אספה-דנוער בהשתתפות שלחיה ההנהגה הראשית ונתקבלו החלטות מתאספות.

גיליון (איור צרפתי).

בד 18.11 נפתח באופן חגיגי קבוצה הכשרה בגיליון, בבסיבה ההגנית השתתפו באירכות המרכז, ועדת-ההכשרה וההנהגה הראשית, ב"כ השלטונות הצרפתיים, הרב הצבאי קפט. מונהיטס ואורחים משובציה ביניהם — ד"ר שפס וד"ר פונר. את המסוכה פתח הקפט. מונהיטס (צרפתי), שבוך את האורחים והסביר להם את הפקידו של הקבוצה. החי שגן דבר בשם מוזירות הקבוצה והדגיש במיוחד את הפקידו של הנוער החלוצי בשעה זו, בעת המאבק הפוליטי. שליח הה"ל החי משה ברוכסם הה"ל, הסקירה הדומשת של הקבוצה הציגה מחזה בשם "אחמול, היום ומחר". המסוכה נעלה בשירת התקוה.

לרגלי פתיחת הקבוצה בגיליון התקיים במקום פגישת סדרים וב"כ הנד קודות של האיוור הצרפתי (הגליל). בפגישת השתתפו משלחה מהמרכז בהרכב הה"ח א. מלסר, ה. אלכסנדרוביץ, נד בק ובקרוסוף (הה"ל) והד"ר רנטמן — ב"כ המרכז בגליל, ב"כ המוסדות הציוניים מווייץ, כינתים ב"כ "ההליון", המשרד הא"י, ב"כ הגיוניסטרות פלג וכו'.

בפגישת דבריועל המצב החסרי בקבוצים, ארגון וחיווך הפעולה הציונית במקום, הוחלט לארגן מוזירות גלילית בקונסנציה, למזירות נכנסים ב"כ הקבוצים בבזיר, גייר לינג, ברינגס, קונסנציה, וינדקדב וכו' ובא — כוח הה"ל החי משה. הוחלט להתחיל בפעולה הכשרית וארגונית באיוור הצרפתי ולהדק את הקשר עם המרכז.

מהלך התרבות שע"י המרכז וההנהגה הראשית של "נחש" הוציאה, "אוסף-חומר" נ"ע על סכנה ההתחדדות הציונית ב"אויזיס" וסירון (מסיוו ארץ-ישראל).

ביום 25.11 התקיים בפרנוולד פגישת סדרים. דו"ח מיוחד ביקותן הבא.